

Hồi 53

Mạo Hiểm Vào Dò Huyết Bảo



Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn theo thân hình đại bàng của Cái thế ma quân mà chuyển theo từ cành này qua nhánh khác, nàng và Cừu Thiên Hiệp đi song song, đột nhiên nàng đưa tay nắm nhẹ vạt áo Cừu Thiên Hiệp, lên tiếng bảo khẽ:

- Hãy đề phòng cẩn thận ! Xem qua thế núi, thì phía dưới này có lẽ sâu trên trăm trượng, người chớ nên xem thường nhé !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, dịu dàng đáp:

- Tại hạ hiểu rồi cô nương ạ ! Xin cô nương hãy bảo trọng lấy thân !

Thật là lời nói ngọt như đường, khiến Nhan Như Ngọc nghe qua vui mừng hơn hở, nàng cố dằn sự xúc động, lên tiếng bảo khẽ:

- Hay lắm ! Chúng ta hãy đi chứ !

Vừa nói dứt, nàng rún mình chuyển từ cành nọ đến cành kia, theo chiếc bóng lơ mờ của Cái thế ma quân mà đi lần tới trước.

Hai hàng cây cao ngất dài hai bên đường hang, trông chẳng khác nào con đường san đạo thiên nhiên, thật đúng là vô vàng nguy hiểm, hai hàng cây đại thụ, cây này cách cây kia chẳng đều, có lúc gần một trượng, có khoảng xa hai trượng, thân cây to nhỏ chẳng đều nhau, vậy mà giữa đêm tối âm u, thân người lơ lửng trên không phải gắng vận dụng nhãn lực mới tìm thấy chỗ ghé chân.

Nếu dùng sức mạnh, thì bàn chân bị lún vào rong rêu đến lúc giở lên cũng dễ té ngã, còn dùng sức lực quá nhẹ, thì bàn chân bám không vững, và cũng dễ trượt ngã vì chất nhờn trơn ướt của rong rêu, lại thêm màn đêm dày mịn tối như mực, không thể nào nhìn thấy rong mà tránh, thật là nguy hiểm vô cùng.

Tuy vậy cả ba người vượt qua mười mấy cây cổ thụ, chợt nghe dưới chân tiếng nước chảy rì rào, dường như có ngọn suối chạy xuyên qua triền núi Đại Hồng.

Cái thế ma quân bỗng dừng lại trên một cành đại thụ, tàng lá xum xê, tỏ vẻ trừ trừ ...

Nhan Như Ngọc đi trở tới, thấy vậy lấy làm lạ cất tiếng hỏi nhỏ:

- Tại sao Tiên bối không đi nữa ?

Cái thế ma quân thở dài não ruột, bằng giọng nói trầm buồn bảo:

- Hý ! Chết thật, phải chi lúc này chúng ta vào cổng chính của Thiết huyết bảo, tuy nhiên gặp nhiều nguy hiểm nhưng sự nguy hiểm trực tiếp dễ đương đầu ! Vậy chúng ta nên quay lại vào cổng chính cho tiện !

Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh hỏi:

- Tiền bối ! Tại sao lại đổi ý mau thế ?

Cái thế ma quân lắc đầu thiếu não đáp:

- Không phải ta đổi ý đâu ! Chỉ vìvì ta quên cả lối đi nên không hướng dẫn các người được !

Nhan Như Ngọc kêu lên thất thanh:

- Tiền bối không biết đường sao ?

Cái thế ma quân buồn bã đáp:

- Không hẳn thế ! Ta có qua đây một lần, song lần đó là mười năm về trước, mà hiện tại là ngày hôm nay ... cách mười năm còn gì để nhớ nổi.

Nhan Như Ngọc càng thêm bối rối, gượng nói tiếp:

- Mười năm qua, chỉ sợ mọi việc đều thay đổi, cây nhỏ tấn lên, cây lớn cần cội, nước chảy đá mòn ... đâu còn dấu vết của năm xưa !

Cái thế ma quân thở dài não ruột, bằng giọng nói u buồn kể tiếp:

- Mười năm về trước, giới Hắc đạo của nhóm ta có dụ một người đến đây, họ ... Ôi !

Lão nói đến đây, dường như sức nhớ đến chuyện gì khó nói, bèn kêu lên một tiếng "ôi" và đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp lom khom, tỏ vẻ ngạc nhiên đến cực điểm.

Cừ Thiên Hiệp không hay biết gì cả, chỉ vì chàng bận tâm quan sát tình hình bốn bên hầu tìm một lối đi.

Nhan Như Ngọc thấy ma quân trù trừ không nói hết lời lấy làm lạ hỏi tiếp:

- Tiền bối. Có gì chẳng đúng ư ?

Cái thế ma quân nghiêm giọng đáp:

- Không phải thế đâu ? Chẳng qua là câu chuyện hết sức tinh xảo, dường như có sự xếp đặt trước ! ...

Nhan Như Ngọc động tính háo kỳ truy vấn:

- Tiền bối ... vậy câu chuyện như thế nào ?

Cái thế ma quân thở dài kể tiếp:

- Mười năm về trước ... Bọn Hắc đạo của chúng tôi tụ họp tại Thuyết huyết bảo, dùng kế dẫn dụ một người đến đây và người ấy là một gã họ "Cừ".. do đó, ta nói câu

chuyện hết sức tình xảo là ... Mười năm qua ... ngày hôm nay một lần nữa lão phu lại đưa một người đến vùng trọng địa này, và người này cũng họ “Cừu” ... !

Cừu Thiên Hiệp đứng kế bên nghe rất rõ ràng, chàng hỏi tiếp:

- Rồi sự việc như thế nào nữa ?

Cái thế ma quân hình như có điều gì khó nghĩ nên lão ta không nói tiếp nữa, lão chỉ buông tiếng thở dài đầy vẻ thống khổ.

Đoạn lão bàn tiếp đến sự việc hiện tại:

- Với công lực của ba người, chúng ta sẽ dư sức tiếng vào mặt trước của Thuyết huyết bảo.

Cừu Thiên Hiệp cùng Nhan Như Ngọc rất hài lòng đáp:

- Chúng ta nên hành động như thế !

Vừa nói dứt lời cả ba nhún mình bay vọt về hướng mặt trước Huyết bảo.

Cừu Thiên Hiệp thấy Cái thế ma quân đi được một đổi xa, bèn quay sang Nhan Như Ngọc bảo nhỏ:

- Giữa bảo là chỗ nguy hiểm trập trùng, phải để cho ta vào trung bảo mới được !

Nhan Như Ngọc mỉm cười vui vẻ, nói:

- Công lực của thiếu hiệp tuy cao diệu hơn ta, nhưng người chớ ngại ta không đủ sức vào giữa bảo !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nóng mặt vì không nỡ để nàng vào chỗ nguy hiểm, bèn trầm giọng nói:

- Ta lấy làm lo sợ, vì

Nhan Như Ngọc mỉm cười cướp lời:

- Người đừng lo nghĩ vẩn vơ, mỗi người một phận sự hãy nhận lấy ! Ta đi đây !

Nói xong, nàng cúi gập lưng ong như càn liễu uốn, bằng một chiêu “ Thiếu nữ tán hoa” từ trên ngọn cây cao bay chúi xuống, thân mình đang lơ lửng nàng đổi ra thế “Nhũ yên, dịch lâm” hình tượng như mũi tên, bay xẹt vào mái nhà giữa bảo.

Cừu Thiên Hiệp không chậm trễ, phát nhanh tay áo lắt mình biến theo chiêu “Bình địa thanh vân” áo quần chẳng động, thân mình như mây bay, nương theo chiều gió, vượt mau qua bờ tường hướng về phía hậu bảo chạy nhanh như trốn.

Nguyên phía sau hậu bảo là nhà bếp, chuồng ngựa, phòng tắm và kho lẫm dọc ngang.

Chàng trườn mình trên mái ngói, dùng tuyệt kỹ khinh công, đến nỗi nhẹ hơn con các kè chuyển động, chẳng mấy chốc chàng đã tuần thám khắp nơi, ngoài những cặp vợ chồng nô bộc tình tự mắng nhau chàng không thấy điểm gì khả nghi cả, luôn cả tin tức hoặc bóng dáng của Bích Lệ Hồng, không tìm được tia sáng hy vọng nào.

Nhưng chàng có nghe những lời bàn luận của lũ bảo nô, thì biết hôm nay là ngày lễ thành hôn của Thiếu bảo chúa, đêm động phòng “hoa chúc”.

Cửu Thiên Hiệp lại vượt qua mấy gian phòng kế tiếp xuyên qua hòn giả sơn là đến tòa lầu năm tầng cao vút.

Chàng không do dự, nhấc mình bay vọt vào tầng thứ nhất, chỉ thấy hoa giấy rải đầy đất, cửa vào bóng hình “Long phụng hỉ”, đèn đuốc sáng choang, nhưng im phăng phắc không có một bóng người.

Cửu Thiên Hiệp đi thẳng vào trong, vẫn không thấy động tịnh gì cả, sẵn dịp chàng chui qua cửa song leo thoăn thoắt đến tầng thứ hai.

Tầng lầu nhì vẫn lặng trang không một bóng người nhưng giữa phòng bày biện rất khang trang ba dãy bàn ghế dài, bên trên bàn đầy dĩa rượu thịt, dường như vừa dùng qua phân nửa, đầu bàn có hai cái ly bông tuyết đẹp, chính là hai cái ly rượu dùng qua lễ hiệp cẩn, để riêng cho tân nương và tân lang làm lễ giao bôi.

Cửu Thiên Hiệp mãi mê xem, đột nhiên có tiếng chân người từ lầu ba đi xuống, chàng thất kinh vội xê mình ra sau, núp dưới kệ sách, vận khí nín thở đưa mắt theo dõi.

Lại thấy từ lầu ba đi xuống một số người khá đông dẫn đầu là một thiếu phụ trung niên.

Một người thiếu nữ trẻ tuổi nhút bọm, bỗng lên tiếng:

- Không rõ nổi ý nghĩ của Bảo chúa, tân nương chẳng nói chẳng rằng như người bệnh mà bắt làm lễ bái đường ... đêm động phòng hoa chúc với người đau thật là vô vị !

Một người thiếu phụ luống tuổi tỏ vẻ sành đời lớn tiếng bảo:

- Người có biết tại sao Bảo chúa gấp như thế không ? Một là chọn được giờ lành, nếu không sớm lo động phòng thì sợ mất đi sự may mắn. Hai là Bảo chúa không muốn thiên hạ biết trước cuộc hôn lễ này, nên lễ động phòng trước mới báo thiệp tin và thiết tiệc sau !

Họ vừa đi vừa nói, khi dứt lời thì đoàn người lạ đã xuống tới dưới nhà.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng nói thầm:

“Quái lạ thật, cuộc hôn lễ là đại sự, đường đường một vị Bảo chúa mà phải sợ gì ... phải cấp bách và làm sái nghi thức như thế”

Vừa suy nghĩ đến đây chàng lại bước nhanh ra ngoài toan leo lên tầng thứ ba, lại nghe tiếng tiêu thiêu đàn địch hòa âm, trên tầng thứ tư vang vọng xuống, kèm theo đấy là tiếng ca vang múa hát của đoàn nữ nhạc, xưng chúc lễ tân hôn.

Đột nhiên một giọng nói lạnh lạnh ngoài hành lang lầu tư vang lên rất cấp bách:

- Lý tẩu ! Có người đến ... có người đến ...

Cửu Thiên Hiệp giật mình nép nhanh sau rèm cửa.

Một giọng nói trầm trầm của phu nhân gất lên:

- Hôm nay là ngày Song Hỷ, Người chờ kêu réo ồn ào người đến là ai, mặc kệ họ !

Giọng nói lạnh lạnh lại kêu lên cấp thiết:

- Thật mà ... có người đến ... có người đến ...

Giọng nói của phu nhân càng gay gắt hơn trước lại mắng:

- Ta bảo “Song hỷ” kia mà, người muốn chết ư ! Đêm quá canh ba mà kêu réo ầm ĩ, nếu mi kêu lên lần nữa ta sẽ bóp đầu chết tức khắc, súc sanh không biết gì ... Có nghe rõ chưa !

- Nghe rõ ! Nghe rõ !

Cửu Thiên Hiệp nhìn lên hành lang lầu ba chỗ phát ra tiếng nói, một chuyện khiến chàng suýt bật cười to.

Nguyên giọng nói lạnh lớt vang lên hai lần, không phải tiếng nói của loài người, mà là tiếng kêu của con chim anh vũ màu lam đứng trong chiếc lồng vàng treo ngoài góc hành lang lầu ba.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng bảo thầm:

“Đừng mắng nó là súc sanh, tuy súc sanh, chứ khó qua khỏi tầm mắt của nó”

Vừa nghĩ chàng vừa bước ra ngoài hành lang toan vượt lên lầu tư.

Bỗng nhiên ... một tiếng “A” kêu lên thất thanh, tiếng kêu này dứt, kế đấy là tiếng hú ngân dài, phát ra giữa bảo.

Đúng là tiếng “hú” ám hiệu của Nhan Như Ngọc, chàng đoán là Nhan Như Ngọc đã lộ hình tích bị người phát giác, có lẽ bị người vây khốn.

Cửu Thiên Hiệp không còn lòng nào quan sát căn lầu tư nữa, mà nhún mình vọt ra cửa song nhắm hướng trung ương của Thiết huyết bảo mà trở thuật phi hành chạy tới.

Ngày lúc đó, giữa bảo tiếng người la hét vang sân, bóng người chạy tới chạy lui như mắc cửi, ánh đuốc đỏ rực trời, gươm dao tuốt ra lạnh người !

Cửu Thiên Hiệp chạy như bay, trong nháy mắt đã đến khu trung ương Huyết bảo.

Chợt nhìn thấy trên mười người cầm nơi tay đủ loại binh khí, vây hãm Nhan Như Ngọc vào giữa ... Đầu lãnh của nhóm này là một cậu trai tuổi trạc hai mươi, trên tay cầm chặt “Ngô câu kiếm”, vẻ mặt lạnh như tiền, đứng ra đốc xuất cuộc bao vây.

Bên ngoài trời tối như mực, chỉ có bốn gốc hiện sáng trưng như ngày hội vì có trên hàng trăm người, tay cầm bó đuốc giờ cao miệng không ngớt reo hò để trợ uy cho vòng vây xiết chặt.

Đứng trước thêm đại sảnh đường, là một ông lão khoát áo rồng, râu tóc bạc phơ, mắt sâu mày trắng, một điều quái lạ là hai vàng trái tai tả hữu không có, chỉ có hai lỗ nghe mà thôi.

Vị lão nhân một tay chống ngang mạn sườn, một tay cầm lang nha bổng giương đôi mắt như điện rọi thẳng vào tràng dầu.

Cửu Thiên Hiệp đứng xa xa nhìn vào, thầm đoán vị lão nhân này là Bảo chúa Thiết Huyết bảo hiệu là Bàn vân phúc vũ tên chữ Tiền Quân, chàng lại tưởng nghĩ: “Người đời nói bắt giặc trước phải cầm cho được chúa giặc, vậy ta phải chế phục hẳn thì Nhan Như Ngọc tự giải vây !”

Vì nghĩ thế chàng tung mình bay xà xuống vừa cao giọng gọi to:

- Nhan cô nương, có Thiên Hiệp đến đây !

Tiếng hét vừa dứt thân mình chàng đảo hạ rất nhanh, rơi ngay trước thêm đại sảnh, ánh kim quang lấy lánh chiếu sáng ngời, tay hữu lay động mạnh “Khô trúc thánh kiếm” phạt thẳng vào người Bàn vân phúc vũ Tiền Quân.

Thật chàng đoán không lầm, vị lão nhân trụ lỗ tai chính là Thiết Huyết bảo, Bảo chúa Tiền Quân.

Lão Tiền Quân đang chăm chú theo dõi cuộc đấu đến độ thần, bị Cửu Thiên Hiệp hét to bên tai một cách thình lình, lão thất kinh chưa kịp suy nghĩ gì cả, thì đám kim quang vàng húc hở xoáy tít vào mình, Cửu Thiên Hiệp vừa hiện thân chiêu thế vừa tấn tới, Bàn vân phúc vũ Tiền Quân thất kinh vội ngã người bật ra sau bảy thước, khi hai chân vừa chấm xuống bậc thềm, lão vội cử ngang thanh lang nha bổng hộ thân, cả giận quát to như sấm:

- Người kia ... người là ai ?

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười, tay cầm ngọn “Khô trúc thánh kiếm” để ngang ngực, trầm giọng đáp:

- Tại hạ là Cửu Thiên Hiệp ? Các hạ có phải là Bảo chúa Bàn vân phúc vũ Tiền Quân chăng ?

Thiết Huyết Bảo chúa Tiền Quân đột nhiên xám mặt, tay tả run rẩy giơ lên chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp hỏi gặng lại:

- Cừu Thiên Hiệp ... Người là Cừu Thiên Hiệp hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp nói to như rống:

- Đúng thế Bảo chúa ạ !

Bằng vân phúc vũ Tiền Quân thần thờ như kẻ mất hồn, bằng giọng nói u trầm bảo:

- Oan có phần nợ có chủ ! Mười năm về trước ... Phụ thân người bị người dẫn đến Thiết Huyết Bảo này ... Tiền mỗ không có dự mưu vào ... vậy mà, trượng đánh gươm vung, biến Thiết Huyết Bảo thành một trường chiến, và hủy hoại ngôi Bảo của ta tan nát ... như ngày hôm nay người lại đến đây.. chẳng hay muốn gì với Bồn Bảo ?

Giọng nói của lão âm trầm bi thiết, song lão không để ý tới Cừu Thiên Hiệp mặt mày biến sắc lúc xanh lúc trắng bệch.

Cừu Thiên Hiệp xúc động bồi hồi, vô tình chàng đã nghe được tin tức của phụ thân, nhưng một điều rất ngạc là chàng không rõ tên húy của phụ thân.

Thời bấy giờ, lại có hai tay kiếm lỗi lạc nức tiếng giang hồ, là hai gã cùng một họ Cừu không thể lẫn lộn trong muôn một. Chàng muốn hỏi một câu: “Vậy phụ thân ta là ai ?” Lại sợ làm trò cười cho thiên hạ. Thiết tưởng trong thiên hạ có con nào lại không biết cha, hỏi như thế thì còn mặt mũi nào dám ngó ai được nữa, do đó chàng gắng gượng nói càn, bằng một giọng gay gắt:

- Hôm nay ta lại đây, để đòi món nợ máu, mà người đã vay mười năm về trước ?

Bằng vân phúc vũ Tiền Quân, tay hữu quay ngọn lang nha bổng một vòng cả giận quát to:

- Nợ máu ! Hà.. hà ! Ta mà thiếu người nợ máu ư, năm xưa phụ thân người, không hề bị một vết thương nhỏ ... thì làm gì có nợ máu mà đòi, vả lại hai vành lỗ tai của lão phu ... chính là món nợ mà lão phu cần phải đòi ở người đấy !

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lão đã để lộ chân tướng, bèn vung thanh “Khô trúc thánh kiếm” quát to:

- Đừng nói lời thôi ! Hãy tiếp chiêu thế của ta !

Bằng vân phúc vũ Tiền Quân xám mặt, tay quạt mạnh ngọn lang nha bổng một vòng quát to một tiếng như sấm nổ ngang trời.

- Cừu Thiên Hiệp chính người dẫn xác đến nạp cho bồn bảo, thì chớ trách Bảo chúa nhẩn tâm tàn ác nhé !

Tiếng hét chưa dứt, ngọn bồng lang nha đã biến đổi ra chiêu “Cao sơn lưu thủy” lượng cong như con thuồng luồng giỡn sóng, bồng năng lực trầm giáng mạnh vào người đối phương.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy trúc kiếm quá mỏng nhẹ không dám đưa ra tiếp thế, tay hữu cử kiếm hoạch ngang, thi triển chiêu “Văn kê khởi vũ” chớp nhẹ tựa hai cánh nhạn, lượn nhanh qua một bên né tránh đường bồng tối độc, đồng thời đảo ngược “thánh kiếm” đâm thẳng vào “Du kiên đại huyết” của Tiền Quân.

Chiêu thức công ra không đề phòng kịp, trong lúc xuất kỳ bất ý linh xảo tuyệt luân, đây là một chiêu thức tối nhu, tối độc trội hơn mười hai chiêu kiếm của “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp”

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân xả người tới trước, thế bồng nặng trầm, đột nhiên đạo kinh phong xoắn tít vào đại huyết. Lão cả kinh vội cấp ngọn lang nha bồng nhảy lùi ra sau ba bước.

Cừu Thiên Hiệp vừa đẩy ra chiêu, đã bức lui đối thủ, đưa thế chẳng nên nhường, hai chân bước “Lôi hành cửu chuyển” thân người chớp động rất nhanh, thừa cơ thi triển ngay chiêu “Thường thắng bát kiếm”, Khô trúc thánh kiếm chuyển mình “soạt soạt” liên tiếp ba chiêu thức kiếm phong bay tủa vào đối phương, gây cho Bảo chúa Tiền Quân cuống cả chân tay, kêu khổ lên liên miêng, ngọn lang nha bồng nặng trăm cân, múa vù vù như gió loạn, bóng ảnh như muôn đóa hoa màu bạc, thế bồng tựa bức tường đồng, che trọn thân mình lão không để hở một khe nhỏ, chẳng dám vung chiêu thức tấn công.

Cả thiếu niên cầm “Ngô câu kiếm” đang vây đánh Nhan Như Ngọc, hấn liếc thấy Tiền Quân thất thế, chiêu số rời rạc bèn nổi giận thét to một tiếng lay động mạnh “Ngô câu kiếm” bỏ Nhan Như Ngọc, tung mình nhảy đến bên Tiền Quân buộc miệng kêu to:

- Gia gia hãy giao tên tiểu tử cho hài nhi sửa trị !

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân cao giọng nói to:

- Phạt nhi hãy cố gắng đề phòng, tên tiểu tử vô cùng lợi hại !

Thiếu niên vừa đến vũ lộng mạnh ngọn “Ngô câu kiếm” chém xả vào lưng thanh “Khô trúc thánh kiếm” đồng thời hét to lên:

- Thiết huyết bảo là nơi cấm địa, đâu phải vùng hoang dã mà người nào loạn ? Tiểu tử hãy bỏ tay cho mau !

Lời nói của gã chưa dứt thì “Keng” một tiếng hấn cả kinh thất sắc, rùn mình nhảy lùi ra sau mấy bước, hấn đưa mắt nhìn lại thanh “Ngô câu kiếm” thì đã gãy phân nửa cạnh chuôi còn giữ chặt trên tay, phân nửa đầu mũi bị văng xa xuống đất, thực là khủng khiếp dị thường.

Cửu Thiên Hiệp nở nụ cười gằng giọng nói gay gắt quát o:

- Ngày nay ta mới rõ Thiết Huyết bảo, chỉ là một Bảo chúa rượu thịt của hạng người giá áo túi cơm có danh không thực !

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân, nghe qua tái mặt, tóc trắng tung bay, râu dài phất mạnh, lão cau mày trợn mắt, tay cử lang nha bổng lên cao, nặng giọng quát to như sấm:

- Hay cho tên tiểu tử cuồng vọng. Hãy tiếp lão phu ba thế bổng ... !

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười lạt nói:

- Dù cho ba trăm bổng, Cửu mô vẫn không nao, nào ... mời Lão Tặc xuất thủ !

Tiền Quân ngang dọc tung hoành trong giới Hắc đạo suốt mười năm dư, chưa bao giờ sa cơ thất thế như hôm nay, một sự thất thế vô cùng chua chát là trước mặt nhóm thủ hạ của chính mình, như vậy thì còn gì danh dự của Bảo chúa nữa, do đó ... lão quyết liều mạng thí thân hầu gỡ gạt lại phần nào danh dự.

- Soạt, soạt, soạt !

Ngọn lang nha bổng phân ra ba đường thượng, trung, hạ ... một chiêu biến ra ba thức, ba thức chuyển thành chín lối đánh hung hăng hết sức lợi hại.

Thế thường có nói “Cao hơn tất hữu cao hơn trị” ví như Tiền Quân Bảo chúa có nhiều thế bổng siêu phàm, thì Cửu Thiên Hiệp lại có linh hội “Thiết thư thần công tuyệt học” lại thêm có chiêu kiếm thuật bí truyền, may mắn được mấy độ kỳ duyên, cho nên căn cơ của chàng có thể gọi lật đất nghiêng trời, trên đời có một.

Vì thế, Cửu Thiên Hiệp chuyển ngay thế “Né tránh phong bế, ứng chiêu thủ địch”, chỉ độ một cái hít hơi đã hoành thành bốn chiêu, năm thức linh ảo lạ thường.

Bảo chúa Tiền Quân đưa ra thế như phong vũ, chiêu tựa ba đào, vẫn không bức lui được Cửu Thiên Hiệp. Khiến cho khí giận xung dâng hơi thở vang lên hồng học ! Sự xấu xa tủi nhục hóa ra giận dữ, tay hữu lão thâu ngay ngọn lang nha bổng, buộc miệng gọi thật to:

- Tất cả chúng môn đệ ! Hãy nghe lệnh ta. Thối lui mau !

Trên mười tên cao thủ đang vây phủ Nhan Như Ngọc nghe lệnh Bảo chúa truyền, lập tức thối lui ra ngoài mấy trượng luôn cả bọn bảo chúng cũng mở rộng vòng vây, phân ra tứ tán.

Cửu Thiên Hiệp vội chạy đến Nhan Như Ngọc cất tiếng hỏi khê:

- Nhan cô nương ! Có sao không ? Cô nương có thấy Bích ...

Nhan Như Ngọc bỗng nhiên biến sắc, run giọng nói:

- Không rõ tên Bảo chúa sắp giở trò gì ... kìa ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắt nhìn theo ngón tay của Nhan Như Ngọc, lại thấy “Bàng vân phúc vũ” Tiền Quân tay hữu giờ cao lên mái nhà đại sảnh đánh mạnh, trên nóc sảnh rơi xuống sợi dây thừng, lão đưa tay tả đến lấy và giật mạnh.

- Âm !

Một tiếng âm vang lên xé không gian, từ trên nóc đại sảnh phóng ra mảnh lưới sắt, bủa quanh Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vây hãm cả hai vào giữa, không có lối nào thoát cả.

- o O o -